

[Skatteministeren]

ca. 45 pct. i modsætning til de 52 pct., som det nu rent faktisk er på i 1988. Altså med andre ord: skattetrykket ville nu være af samme størrelsesorden som i 1982.

Men det er jo ikke engang hele sandheden at sige, at skattetrykket i 1982 kun var på 45 pct. Hvis man nemlig forestillede sig, at den daværende socialdemokratiske regering skulle have opkrævet skatter, som var tilstrækkelig store til at dække udgifterne – jeg tror, hr. Kent Kirk var inde på den problemstilling – ville skattetrykket i 1982 ikke have været 44,6 pct., men ville i stedet have været på 53,7 pct., og det fortæller bedre om den faktiske situation i 1982.

Jeg synes, at fru Pia Gjellerups udtalelser i særlig grad sættes i relief af den adfærd, som forskellige socialdemokratiske politikere udviser i spørgsmålet om offentlige udgifter. Jeg tør nok sige, at vi er nogle, som bliver forvirrede, når vi lytter til, hvad der siges fra socialdemokratisk side om den offentlige udgiftspolitik.

Omkring nytårstid erklærede en række socialdemokratiske politikere, at nu skulle det være slut med stigningen i de offentlige udgifter, og at det skulle være slut med skattestigningerne. Jeg kan bl.a. henvise til, at hr. Lykketoft udtalte sig i B.T. den 3. januar 1988, og at hr. Svend Auker udtalte sig i Berlingske Tidende den 1. januar 1988. Men noget tyder på, at budskabet ikke er trængt stærkt nok igennem til de øvrige medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, hvilket har ført til, at vi siden da i offentligheden har set præsenteret en stribe stærkt udgiftskrævende forslag fra Socialdemokratiet, som ikke kan forenes med det påståede socialdemokratiske ønske om at undgå skattestigninger.

Lad mig f.eks. nævne, at Berlingske Tidende den 8. januar 1988 offentliggjorde det socialdemokratiske forslag til en såkaldt aktiv børnepolitik; det er i øvrigt siden blevet fulgt op. Det er nok ikke for meget sagt, at de merudgifter, som kan følge af disse tanker, kan løbe op i mere end 1 mia. kr.

Den 3. februar 1988 udtalte fru Jytte Andersen til dagbladet Børsen, at hun gik ud fra, at man i 1989 går videre med projektet Betalt Frihed til Uddannelse, som også kan koste nogle hundrede millioner kroner ekstra.

Den 15. januar 1988 sagde samme fru Jytte Andersen til Berlingske Tidende, at det offentlige skal gennemføre en lov om uddannelses-

og beskæftigelsesgaranti for 150.000 ledige kvinder. Jeg tør slet ikke gætte på, hvad det vil koste af merudgifter.

Den 26. januar 1988 sagde fru Jytte Hilden til B.T., at private virksomheder skal pålægges at beskæftige arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere; også denne udgift er ukendt, men af en ganske betragtelig størrelsesorden.

Den 1. februar 1988 sagde hr. Torben Lund til Berlingske Tidende, at sygehusudgifterne skulle øges, og den 29. december sidste år udtalte fru Birte Weiss, at kulturbevillingerne skulle øges med 50 pct.

Jeg kunne egentlig fortsætte med en længere stribe af eksempler på udspil fra socialdemokratisk side, som ville påføre det offentlige kolossale ekstraudgifter i de kommende år, hvis disse tanker blev ført ud i livet, og så giver jeg ikke meget for udsagnet fra socialdemokratisk side om, at også Socialdemokratiet er enigt i, at udgiftsvæksten skal stoppes, og at skattestigningerne skal stoppes. Jeg er selvfølgelig tilfreds med udsagnet, men det kan diskuteres, hvor meget indhold der er i det, når man ser på den socialdemokratiske praksis.

På baggrund af det, vi har set, forstår jeg godt, at Socialdemokratiet, efter hvad der er oplyst, har udnævnt hr. Lykketoft til politisk-økonomisk koordinator. Der er i høj grad behov for en koordination af disse mange forskellige udspil, hvis det overhovedet skal komme til at hænge sammen økonomisk. Hvis Socialdemokratiet får magt, som det har agt, til at gennemføre disse ting, vil det føre til voldsomme stigninger i skattetrykket i de kommende år.

Også hr. Behnke angreb regeringen for det voksende skattetryk. Jeg har allerede været inde på, hvordan rentebyrden af den gamle gæld er en af forklaringerne på, at skattetrykket er vokset i tiden fra 1982 til i dag, men derudover synes jeg, det er væsentligt at fremhæve, at det, som man kunne kalde det underliggende skattetryk, nemlig udviklingen i de offentlige udgifter, jo har vist en faldende tendens i samme periode. Det, der på lang sigt bestemmer skattetrykkets størrelse, er jo netop, hvordan udgifterne udvikler sig, altså med andre ord udgiftstrykket.

Og hvis vi ser på, hvordan det har udviklet sig, så var udgiftstrykket i 1982 på 62 pct. af bruttonationalproduktet. I 1987 var udgiftstrykket faldet til 58 pct. af bruttonationalpro-